

Nem løsning på svært problem?

Hvordan kan det lade sig gøre, at børn og unge fyldes med rå videovold, uden at forældrene griber ind. Er vi ved at flygte for vores ansvar, spørger psykoanalytiker Cyril Malka, Roskilde

Vores børn



Af Cyril Malka

»To 10-årige dræbte en to-årig dreng efter at have set filmen »Barneleg«.

»14-årig invaliderer jævnaldrende med karatespark efter at have følt sig inspireret af en voldsfilm«.

»Rambo«-dræberen, begik selvmord efter at have dræbt«...

Dette er blot et lille udvalg af de mange avisoverskrifter, vi bliver præsenteret for hver dag, med vold og børn som hovedindhold. Det er det, der får os til at tale om censur af videofilm, om ikke andet så i form af aldersbegrænsning. Det er det, der får os til at beskyldte videoudlejere for at være moraløse mennesker, der hæmningsløst udlejer voldsfilm til mindreårige uden at ulejlig sig med at bede om legitimation.

Det sidste påfund som er i mediernes søgelys, er ligefrem computerspil!

En fredag for nogle måneder siden i fjernsynet var der to drenge på 14-15 år, som fortalte, at de i snit så to video-voldsfilm om dagen. Spørgsmålene til drengene var meget koncentreret omkring, hvor spændende og inspirerende, det var.

Hvor er forældrene?

Men der var ikke nogen der spurgte, hvordan det nu kunne gå til, at to drenge på den alder kunne se fire timers film om dagen. Hvor er forældrene? Lægger de ikke mærke til noget? Eller er det, fordi de billiger det? Det må da også gå ud over skolen! Der kan vel dårligt være plads til hjemmearbejde efter fire timers videovold! Og egentligt: Hvorfor er det så spændende at se voldsfilm? De to børn kunne ikke rigtigt give nogen forklaring på det, og det er nok heller ikke dem, vi skal spørge, hvis vi vil have et svar.

Kort sagt: Er vi ikke ved at finde en meget nem løsning på et meget kompliceret problem? Er vi ikke ved at løbe fra vores ansvar?

Måske skal vi lede efter svaret et sted, som er lidt ubehageligt for os andre.

For eksempel: Hvem har de unge drenge identificeret sig med i dagens Danmark? Hvor er faderbilledet blevet af?

Drenge vokser op og bliver hovedsageligt opdraget af kvinder. Hele institutionsverden består af kvinder, og selvom der skulle findes en enkelt mand i en børnehaven, må han underlægge sig, for det er kvindernes område! Der er intet galt i, at en dreng lærer



En dreng har behov for at skyde med våben uden at få dårlig samvittighed over, at folk dør i Bosnien. Det er ikke barnets skyld!

Vær med i debatten om børnene

• Har du en kommentar til kronikken om drengene, der »uantastet« svælger i videovold dagen lang og som ikke har nogen faderfigur at se op til, så send os et brev. For at give så mange som muligt en chance for at komme til orde, må læserbrevet

være på maksimum 1 A4-side med dobbelt linjeafstand. Send venligst et lille billede med af dig selv.

Indlægget sendes til Dagbladet, Søgade 4-12, 4100 Ringsted. Mærk venligst kuverten »Vores børn«.

at vaske op og gå på indkøb. Det er godt, at en knægt kan være med i det daglige huslige arbejde. Både drenge og piger skal lære, at den del af livet også er vigtig for at hverdagen i en moderne familie kan fungere.

Brug for mandeområde

Men en dreng har også behov for et »privat område«. Et »mandeområde«. En dreng har behov for at skyde med skydevåben uden at få dårlig samvittighed over, at folk dør i Bosnien. Det er ikke barnets skyld! Og grunden til krige her i verden, er ikke, at børn har leget med skydevåben, mens de var små! Drengene har behov for at lege voldsomt, uden hele tiden at få at vide, at »Uha, det var dog væmmeligt, at du er så vild, lille ven!« Piger får rigeligt tilfredsstillet deres pigebehov, fordi de nu engang er omgiver af kvinder i det daglige, men drengene mangler mændene i deres hverdag; de har ingen at identificere sig med hele dagen lang i børnehaven.

En dreng har brug for en mandsperson, et faderbillede, han kan identificere sig med. Have et fællesskab med. Det er ikke det samme for en dreng, at bearbejde træ med en kvindelig pædagog, som med en mandlig. En fisketur med mor kan aldrig blive det samme som en fisketur med far! En god slåskamp for sjov med far kan nu være hyggelig. At slå på mor giver nogle helt andre associationer. Endelig: ved at sætte perler på en snor og tegne blomster på en eng, får drengene ikke afløb for al deres energi. Bulderlege med de andre drenge er meget sjovere.

Og helt ærlig vil jeg hellere have, at min søn kommer hjem med et væltet skib i krydsfinér, frem for en perlekæde eller en hæklet

grydeklap, når han har lavet noget fint til os i børnehaven!

Når faderen eller faderbilledet mangler, savnes eller forvrænges, hvem kan en dreng så identificere sig med? Hvor finder han så sit faderbillede? Jaaaa... Så må Arnold Schwarzenegger være en udmærket erstatning!

Har han den råstyrke, den mandighed, der skal til? Hvis barnet har et faderbillede i sin hverdag, så er Arnold én ting: Den kæmpende, den hårdt slående, den seje. Og far (eller faderbilledet), er manden i huset. Manden i det virkelige liv. Barnet vil i de fleste tilfælde forstå, at selv om man er en mand, så behøver man ikke at være Schwarzenegger. Det kan være godt med en fed lille slåskamp med far! Det kan ske, at man kan komme op og slås med skolekammeraterne. Men der vil være en naturlig grænse!

Men hvis drengen ingen identificeringsobjekt har, så er sagen anderledes. Så vil actionhelten, både være actionelt og faderbillede. Ham, der viser, hvordan en mand er. Ham, der viser, hvad er ret og uret. Hvad man må og ikke må. Og i den verden er alt tilladt! Dem som er uenige i dette, er tit kvinder. Og dem kan drengen alligevel ikke identificere sig med. Dette bekræfter barnets idé om, at Arnolds måde at bekræfte sin mandighed på er den rigtige... Og så er vi på afveje!

Autoriteter nedlagt

I løbet af 60'erne har vi nedlagt autoriteterne. Brændt idolerne. Skudt familiebilledet i sønk. Udraderet kønsforskellene. Afskaffet Gud. Og nu er der ingen, der rigtig ved, hvad vi skal. Mens vi så er i gang med at realisere

os selv og dyrke positiv tænkning, bliver vores børn og specielt vores sønner, endnu en gang taberne i vores kamp. Vi har ingen værddier at tilbyde dem, ingenting de kan se op til.

Alt dette er rent faktisk en del af problemet og er med til at skabe de frustrerede drenge, vi har i dag særligt i bysamfundet, hvor der ikke er ret mange mænd, der laver »mandige« ting sammen med deres børn.

En af de bedste måder at genfinde balancen på er at forsøge at tilbyde børnene den værdi, de ikke føler, de har i dag. Vi skal måske til at omprioritere vores liv lidt, således at børnene i stedet for kun være en lidt forstyrrende del af vores sparsomme fridage, bliver en positiv og naturlig en del af vores hverdag, og hermed ikke kan, men vigtigst: ikke har behov for at se voldsfilm i fire timer om dagen.

Vi skal give dem så trygge rammer, at selv om de kommer til at se sådanne film, så vil skaden ikke være stor. Og endnu vigtigere: De vil selv kunne sortere fra, det de skal sortere fra.

Drenge igen

Vi må lære drenge at være drenge igen. Vi må give dem lov til at være drenge. Vi bliver nok nødt til at gå et lille stykke vej hen mod den tanke, at en familie bestående af far, mor og børn i en tryk hverdag ikke er et nederlag. At man ikke behøver at have en overtegnede time manager for at være en succes. At man ikke behøver at »fravælge« sine børn for at få et godt liv. At det ikke er vanærende, at en af forældrene er hjemmegående, heller ikke hvis det er moderen. At en dreng, som ikke kan eller ikke gider strikke ikke er mindre dreng af den grund... Tværtimod! Og at en dreng der leger voldsomt med sine kammerater og søskende, ikke nødvendigvis vil udvikle sig til en voldsforbryder!

Mænd og kvinder, vi vil aldrig blive lige. Vi kan ikke være lige. Hvorfor kæmpe for at blive ens, når naturen nu engang har sørget for at vi er forskellige, og for at vi kan supplere hinanden, fremfor at overtage hinandens områder! Det er da meget mere spændende og udfordrende at leve sammen med en som er forskellig, frem for en som er ens... Er det ikke?